

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 11/07

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:

mr. H.F.M. Hofhuis, wonende te 's-Gravenhage, voorzitter,

mr.drs. J.A.P.M. Maas, wonende te Driebergen,

drs. C.J.A. Nuver, wonende te Rotterdam,

bijgestaan door mr.drs. J.C.W. de Sauvage Nolting, griffier,

heeft op 5 juli 2011 het navolgende vonnis gewezen

1. **A.**, wonende te Z.,

2. **B.**, wonende te Z.,

3. **C.**, wonende te Z.,

4. **D.**, wonende te Y.,

5. **E.**, wonende te X.,

eisers,

gemachtigde: mr. F. Madani,

tegen:

de stichting **F.**,

gevestigd te Z.,

verweerster,

gemachtigden: mrs. J.G. Sijmons en J. Holland.

Partijen worden hierna aangeduid als eisers en verweerster.

1. De procedure

- 1.1 Eisers hebben met een memorie van eis, gedateerd 4 februari 2011, met producties 1-20, verzocht om bij arbitraal vonnis verweerster te veroordelen tot betaling van een totale vergoeding gelijk aan het maximumsalaris behorende bij de AMS en herleid naar een gemiddelde arbeidsduur van 45 uur vermenigvuldigd met 24,5 maanden gelegen tussen 1 maart 2005 en 19 mei 2008, ten bedrage van € 250.880,--, met de wettelijke verhoging ingevolge artikel 7:625 BW en de wettelijke rente en met veroordeling van verweerster in de kosten van de procedure.
- 1.2 Verweerster heeft hierop gereageerd met een memorie van antwoord, van 21 maart 2011. Bij deze memorie zijn drie producties gevoegd.

- 1.3 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Den Haag op 16 mei 2011. Aan de zijde van eisers waren daarbij aanwezig de eisers sub 1 en 3 in persoon en hun gemachtigde. Aan de zijde van verweerster waren aanwezig de heer drs. G. (arts, lid van de raad van bestuur), de heer H. (manager zorggroep O) en mevrouw mr. I., als adviseur arbeidsrecht verbonden aan het ziekenhuis van verweerster, met hun gemachtigden. De gemachtigden hebben het woord gevoerd aan de hand van pleitaantekeningen. Na een schorsing van de behandeling hebben beide partijen gevraagd om aanhouding van de afwikkeling van de zaak in afwachting van nader overleg tussen hen over de mogelijkheid van een minnelijke oplossing. Hun is daarvoor een termijn van twee weken verleend, die nadien, op hun verzoek, met nog een week is verlengd. Met een brief van 7 juni 2011 heeft een van de gemachtigden van verweerster, mede namens eisers, het Scheidsgerecht bericht dat partijen geen regeling hebben bereikt. Partijen hebben het Scheidsgerecht verzocht vonnis te wijzen.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eisers zijn allen als kinderarts/neonatoloog in dienst van verweerster op basis van een arbeidsovereenkomst. Zij vormen thans de vakgroep neonatologie in het ziekenhuis van verweerster. De overeengekomen arbeidsduur bedraagt voor eisers sub 1-4 gemiddeld 45 uren per week en voor eiseres sub 5 gemiddeld 38 uren per week. Op de arbeidsovereenkomsten is van toepassing de Arbeidsvoorwaardenregeling Medisch Specialisten (AMS), waarvan artikel 3.3.6 als volgt luidt:
- “1. Aan de medisch specialist, die tijdelijk geheel of gedeeltelijk de functie van een andere medisch specialist waarneemt, anders dan bij verlof dan wel niet voorzienbare afwezigheid niet langer dan een maand, wordt door het bestuur een maandelijks waarnemingstoeslag toegekend voor de duur van het vervullen van de waarneming.*
- 2. De waarnemingstoeslag wordt toegekend, met inachtneming van artikel 2.0.2, vanaf de arbeidsduur van gemiddeld 45 uur per week, exclusief de uren arbeid tijdens de avond-, nacht- of weekenddiensten.*
- 3. De waarnemingstoeslag bedraagt ten hoogste 25% van de voor de medisch specialist geldende trede van het salaris.*
- 4. Indien meerdere specialisten de functie van een medisch specialist waarnemen ontvangt elke betreffende medisch specialist een naar rato waarneemvergoeding per uur tot een gezamenlijk maximum van 100% van trede 6 van de salaristabel en herleid naar een gemiddelde arbeidsduur van 45 uur.*
- [...]*
- 6. De toeslag behoort niet tot het pensioengevend salaris.”*
- 2.2 In de jaren 2001-2005 is tussen de leden van de vakgroep neonatologie (tot 1 januari 2005: de vakgroep kindergeneeskunde/neonatologie) en de raad van bestuur (hierna: rvb) van verweerster een geschil gerezen over de uitleg en de toepassing van artikel 3.3.6 AMS. Kort gezegd ging het daarbij om de vraag of aan de leden een waarneemvergoeding toekwam wegens extra werkzaamheden als gevolg van langdurige ziekte, zwangerschap, openstaande vacatures en onderbezetting in hun vakgroep, waarbij deze extra werkzaamheden zijn verricht door de overige leden van de vakgroep. Op voorstel van de toenmalige voorzitter van de rvb heeft de vakgroep ermee ingestemd dat dit geschil werd voorgelegd aan een arbitragecommissie die een voor partijen bindende uitspraak moest doen. Deze overeenstemming tussen de rvb en de vakgroep is tot stand gekomen in november-december 2005 en is vastgelegd in een geschrift van 9 december 2005, dat heeft geleid tot de opdracht aan de bedoelde

arbitragecommissie zich uit te spreken over “het recht op een waarneemvergoeding voor de kinderartsen over de periode 01.03.2001-31.12.2005” en “de hoogte van de betreffende vergoeding”.

- 2.3 In overeenstemming tussen de rvyb en de vakgroep is een arbitragecommissie samengesteld. Deze commissie heeft de daarbij betrokken partijen gehoord op 12 april 2006. Het daarvan opgemaakte verslag vermeldt onder meer het volgende als de door de kinderartsen geuite mening:
“Vanaf 1 januari 2005 zijn er twee vakgroepen, de claim uit die periode komt van de neonatologen, niet van de kindergeneeskunde.”
- 2.4 De arbitragecommissie heeft een “Rapportage” uitgebracht op 3 mei 2006. Haar rapport vermeldt onder meer het volgende:

“Overwegingen

Het is onbegrijpelijk dat een professionele organisatie basale informatie, zoals personele bezetting en productie, die nodig is voor het operationeel management, mist dan wel gefragmenteerd kan opdiepen, waarbij de validiteit van de informatie onduidelijk is.

De commissie moet roeien met de riemen die er zijn.

Het algemene beeld dat uit het productie-overzicht naar voren komt, is een lichte stijging in 2001, daarna een flinke daling in 2002, een stijging in 2003 tot boven het niveau van 2001 en tenslotte weer een flinke daling in 2004.

Over de bezetting is het volgende te concluderen:

1. *De periodes van onderbezetting (januari 2001 t/m maart 2002 + juni t/m sept 2002 + juli t/m sept 2004) komen in principe in aanmerking voor het toekennen van een waarnemingstoeslag.*
2. *Bij onderbezetting is de waarneemtoeslag van toepassing, tenzij de productie is verminderd of het tekort aan specialisten is gecompenseerd door aanstelling van extra arts-assistenten.*

[...]

8. *De commissie acht het principieel onjuist om te spreken van waarneming over een periode dat er een vacature wordt gesteld en het moment van starten van een nieuwe specialist.*

[...]

Conclusie

- *Er is geen helderheid meer te verkrijgen over de werkelijke productiecijfers van de kindergeneeskunde, derhalve wordt de productie door de arbitragecommissie niet meegewogen.*
- *De periodes in 2001 en 2002 komen in aanmerking voor waarnemingstoeslag.*
- *De in 2005 uitgewerkte waarneemvergoeding van de X-klinieken kan niet met terugwerkende kracht worden ingevoerd.*

[...]

- *De vacature over 2004 telt niet mee voor de waarneming, dat is principieel geen waarneming.*

[...]

- *Op grond van bovenstaande punten is het spreadsheet van de bezetting versus de begrote formatie door de arbitragecommissie bijgesteld (bijlage 4), hieruit is de hoogte van het totale bedrag dat aan de kinderartsen dient te worden uitgekeerd voor waarneming berekend:*
 - 2001: € 138.705.
 - 2002: € 56.407.
 - 2004: € 6.473.

[...]

Uitspraak

De arbitragecommissie doet op verzoek van beide partijen de volgende uitspraak:

- *F. dient over de periode 2001-2004 een bedrag van € 201.585 uit te keren als waarneemvergoeding aan de kinderartsen die in die periode werkzaam waren, waarbij dit bedrag voor deeltijders naar rato van het dienstverband dient te worden verdeeld.*
- *[...]”*

2.5 Verweerster heeft uitvoering gegeven aan deze uitspraak en het door de arbitragecommissie bepaalde bedrag uitgekeerd aan alle medische specialisten op wie de uitspraak betrekking had. Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of de commissie in haar uitspraak een beslissing heeft gegeven over de verschuldigheid van de vergoeding over het jaar 2005.

2.6 Met een brief van 6 december 2005 heeft een van de toenmalige leden van de vakgroep van eisers, namens deze vakgroep, aan de toenmalige zorggroepmanager O een brief gezonden waarin onder meer de volgende passage voorkomt:
“In juli heb ik u op de hoogte gebracht van ons voornemen ons te beroepen op artikel 3.3.6. van de AMS. Op grond van het aldaar bepaalde verzoeken wij u thans ons de waarnemingstoelage over de periode van 1 maart 2005 tot en met 31 december 2005 uit te doen betalen. Over de verdeling van de ons toekomende gelden hebben wij graag nog overleg.”
Op deze brief is destijds – afgezien van de opdracht aan de arbitragecommissie – geen reactie gekomen.

2.7 Op 27 september 2006 heeft de voorzitter van de rvb in een schriftelijk stuk getiteld *“Procedure en voorwaarden voor toekennen van waarnemingstoelage onder de AMS regeling”* een besluit van 28 februari 2006 van de rvb vastgelegd dat betrekking heeft op de wijze waarop de op artikel 3.3.6 AMS gebaseerde toelage kan worden toegekend. Volgens dit besluit is de ingangsdatum daarvan 1 maart 2006 en geldt het met terugwerkende kracht tot 1 maart 2001 voor de aanvragen waarop besluitvorming is uitgesteld in afwachting van de totstandkoming van het besluit. Onder het kopje *“Procedure voor toekenning”* houdt dit besluit onder meer het volgende in:
“De medisch coördinator van het zorgteam, cq. de zorgeenheid en de betreffende vakgroepvoorzitter overleggen met de zorggroepmanager over de waarneming van de medisch specialist. De medisch coördinator en de vakgroepvoorzitter formuleren een voorstel voor het management van de zorggroep. In het voorstel wordt antwoord gegeven op de vragen onder 1 t/m 4. De belanghebbenden reiken zelf de benodigde informatie aan.

*Het management van de zorggroep neemt een besluit en stelt de Raad van Bestuur en bestuur Medische Staf op de hoogte. Het besluit kan hoogstens gaan over de waarneming gedurende een periode van een jaar.
[...]"*

- 2.8 In 2005 heeft, in elk geval vanaf 1 maart van dat jaar, een fulltime vacature bestaan voor een neonatoloog. In de maanden januari en februari 2005 is de vacature namelijk voor 0,8 fte vervuld geweest. De vacature is per 1 september 2006 volledig vervuld. De werkzaamheden waarin de vacature zou moeten voorzien zijn waargenomen door leden van de vakgroep, met dien verstande dat ook in de maanden januari en februari 2006 de vacature voor 0,8 fte vervuld is geweest. Volgens eisers omvatten hun extra werkzaamheden in totaal een periode van 16,8 maanden, waarvan een gedeelte groot 6,4 maanden in het jaar 2006.
- 2.9 Eiseres sub 5 is van 1 april tot en met 31 juli 2007 afwezig geweest wegens zwangerschapsverlof. In juli 2007 zijn haar werkzaamheden voor 0,8 fte tijdelijk ingevuld door iemand van buiten de vakgroep. Gedurende 3,2 maanden zijn haar werkzaamheden waargenomen door de andere leden van haar vakgroep.
- 2.10 Op 1 januari 2008 is een van de leden van de vakgroep met pensioen gegaan. De daardoor ontstane vacature is op 19 mei 2008, dus ongeveer 4,5 maanden later, vervuld. Gedurende deze periode zijn de desbetreffende werkzaamheden waargenomen door de vakgroep neonatologie.
- 2.11 Op 2 juli 2007 hebben eisers zich opnieuw tot de rvb gewend met het verzoek om uitbetaling van *“nog openstaande vacatiegelden [...] in verband met niet ingevulde vacatures”*. In het daarbij gevoegde overzicht hebben zij een opgave gedaan van tekorten op de toegestane formatie voor neonatologen met ingang van 1 januari 2005. Dit verzoek is gevolgd door een nadere toelichting van de vakgroep met een brief van 27 september 2007 aan de rvb en door verdere correspondentie alsmede een bespreking op 21 december 2007.
- 2.12 Op grond van het onder 2.8-10 vermelde maken eisers aanspraak op de vergoeding ingevolge artikel 3.3.6 AMS gedurende (immers: 16,8 + 3,2 + 4,5 =) 24,5 maanden. Zij gaan daarbij uit van een bedrag van € 10.240,-- per maand (als het thans geldende maximumsalaris behorende bij trede 6 van de AMS, herleid naar een gemiddelde arbeidsduur van 45 uren per week).
- 2.13 Verweerster weerspreekt deze aanspraak van eisers. Zij beroept zich hiervoor mede op de onder 2.7 vermelde procedureregels, die eisers volgens haar niet hebben nageleefd. Verweerster heeft in december 2010 aan de vakgroep neonatologie, en daarmee aan eisers, een eenmalige gratificatie van € 75.000,-- toegekend als compensatie voor de extra werkzaamheden die niet door de waarneemtoeslag zijn vergoed. In afwachting van de uitkomst van het onderhavige geschil is dit bedrag nog niet aan de vakgroep van eisers uitbetaald.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit de respectieve arbeidsovereenkomsten van partijen en staat tussen hen niet ter discussie.

4. De beoordeling van het geschil

- 4.1 Tijdens de mondelinge behandeling hebben partijen desgevraagd verklaard dat zij de uitspraak van de arbitragecommissie als bindend aanvaarden in de verhouding tussen verweerster en de (intussen deels anders samengestelde) vakgroep neonatologie waartoe eisers behoren. Dit staat dus tussen partijen vast.
- 4.2 Het eerste geschilpunt betreft dan de onder 2.5 weergegeven vraag of de arbitragecommissie met haar uitspraak een bindende beslissing heeft gegeven ook met betrekking tot het gehele jaar 2005. Het Scheidsgerecht beantwoordt deze vraag bevestigend. De opdracht aan de commissie (zie onder 2.2) heeft onmiskenbaar ook op dat jaar betrekking, en de commissie zelf heeft in haar rapportage deze opdracht met zoveel woorden opgenomen. De onder 2.3 vermelde passage uit het verslag van het gehoor op 12 april 2006 spreekt ook over een “*claim uit die periode*”, waarmee is bedoeld op de periode vanaf 1 januari 2005. Uit een en ander volgt dat de commissie ook het jaar 2005 in haar oordeel en beslissing heeft betrokken. Dit ligt ook in zoverre voor de hand dat zij haar werkzaamheden in 2006 heeft aangevangen en de situatie in het reeds voorbije jaar ook in haar overwegingen kon betrekken. Eisers hebben zich beroepen op het gegeven dat in de uitspraak het jaar 2005 niet wordt genoemd en dat ook niet blijkt dat de commissie aandacht heeft gegeven aan dat jaar, maar dit vormt geen voldoende grond voor een andere uitleg van de reikwijdte van de opdracht en van de beslissing. Ook het jaar 2003 wordt in de uitspraak niet afzonderlijk genoemd. Eisers hebben voorts betoogd dat er voor de commissie ook een goede reden was om het jaar 2005 niet in haar beoordeling te betrekken. Met ingang van dat jaar voerden de vakgroepen kindergeneeskunde en neonatologie, naar eisers stellen, immers een separate financiële huishouding. Ook dit argument kan eisers niet baten. Het was voor de arbitragecommissie alleszins *mogelijk* dit gegeven in haar oordeel te betrekken. Uit niets blijkt dat de commissie, in weerwil van haar opdracht zoals zij deze ook zelf heeft omschreven, het gehele jaar 2005 buiten beschouwing heeft gelaten.
- 4.3 Dit betekent dat de vordering van eisers dient te worden afgewezen voor zover die betrekking heeft op het jaar 2005. Het gaat hierbij om 10,4 maanden (1 maart tot en met eind december van dat jaar, alsmede 0,2 fte gedurende elk van de maanden januari en februari 2005).
- 4.4 Het tweede geschilpunt betreft de resterende 6,4 maanden in 2006 gedurende welke – naar tussen partijen op zichzelf vaststaat – de openstaande vacature voor een neonatoloog nog niet was vervuld. Het derde geschilpunt betreft de onder 2.9 bedoelde waarneming gedurende de zwangerschap van een van de eisers in 2007. Het vierde geschilpunt ten slotte heeft betrekking op de onder 2.10 periode waarin nog niet was voorzien in de vervulling van een vacature door pensionering van een van de leden van vakgroep.
- 4.5 Ten aanzien van het tweede geschilpunt is allereerst aan de orde of verweerster terecht stelt dat het hierop betrekking hebbende onderdeel van de vordering van eisers moet worden afgewezen alleen al omdat eisers niet de weg hebben gevolgd die in de “*Procedure en voorwaarden voor toekennen van waarnemingstoelage onder de AMS regeling*” (zie onder 2.7) dwingend is voorgeschreven. Het Scheidsgerecht volgt verweerster hierin niet. Eisers hadden al vóór de totstandkoming van het besluit

waarbij die procedureregels zijn vastgesteld, hun brief van 6 december 2005 gezonden. Voor zover deze brief een aanspraak van eisers over het jaar 2005 inhield, is de discussie tussen partijen gesloten op grond van de uitspraak van de arbitragecommissie, die daarover immers een eindoordeel had gegeven. De brief van 6 december 2005 had overigens onmiskenbaar een wijdere strekking en omvatte ook de periode na eind 2005. Verweerster heeft in haar memorie van antwoord gesteld dat zij de hier bedoelde brief niet kent en dat deze ook niet aan het bevoegde orgaan, haar rvb, is gericht maar aan de zorggroepmanager. Het Scheidsgerecht gaat aan deze stelling voorbij, nu verweerster tijdens de mondelinge behandeling desgevraagd heeft verklaard dat zij niet (langer) betwist dat haar zorggroepmanager de brief heeft ontvangen en de ontvangst door deze functionaris naar het oordeel van het Scheidsgerecht op één lijn is te stellen met ontvangst direct door de rvb. Voor zoveel nodig is hierbij van belang dat de arbeidsovereenkomsten met enkele eisers, aan de zijde van verweerster zijn ondertekend door de zorggroepmanager aan wie de brief van 6 december 2005 was gericht en dat verweerster heeft erkend dat deze functionaris het mandaat van de rvb heeft om contacten over operationele zaken van deze aard te voeren met medische specialisten. Gegeven deze brief kan verweerster niet met succes aanvoeren dat eisers eind 2005 niet de (latere) procedureregels hebben gevolgd. Overigens kennen ook deze regels een rol toe aan de zorggroepmanager. Als deze – in zijn functie van gemandateerde van de rvb – van mening was geweest dat de brief niet volgens de juiste procedure was ingericht of niet alle daarin voorgeschreven gegevens bevatte, had het op zijn weg gelegen eisers hierover te informeren. Dit is echter kennelijk niet gebeurd. Daarom faalt het beroep van verweerster op deze regels van procedurele aard.

- 4.6 Inhoudelijk heeft verweerster tegen het hier besproken onderdeel van de vordering aangevoerd dat het bij deze post gaat om de waarneming gedurende een periode waarin een vacature was opengesteld en dat voor een dergelijke waarneming ook naar het oordeel van de arbitragecommissie geen plaats is. Het Scheidsgerecht stelt vast dat verweerster hiermee kennelijk niet betoogt dat de uitspraak van de arbitragecommissie over dit aspect tussen partijen ook bindende kracht heeft voor zover het enige periode na eind 2005 betreft. Het Scheidsgerecht dient dus zelfstandig te beoordelen of het hier aan de orde zijnde verweer opgaat. Daarbij verdient opmerking dat eisers tijdens de mondelinge behandeling hebben aangevoerd dat het enkele feit dat een vacature ontstaat ook naar hun mening nog geen aanspraak geeft op een waarnemingstoeslag.
- 4.7 Op dit punt oordeelt het Scheidsgerecht dat de aanspraak van eisers op de toeslag gedurende deze 6,4 maanden gerechtvaardigd is. Uit hetgeen partijen tijdens de mondelinge behandeling over en weer hebben verklaard, is in voldoende mate gebleken dat de werkzaamheden van de neonatologen in deze periode, zoals die mede tot uitdrukking zijn gekomen in hun productieaandeel, lange tijd structureel veel meer hebben omvat dan met hun bezetting correspondeerde. Nu de toelichting op de hier van toepassing zijnde bepaling van de AMS de waarnemingsvergoeding mede afhankelijk stelt van het bij een “vacature” behorende productieaandeel, dient de vordering op dit onderdeel te worden toegewezen.
- 4.8 Toewijsbaar is ook hun vordering ten aanzien van de 3,2 maanden in 2007 gedurende welke eiseres sub 5 zwangerschapsverlof had en haar werkzaamheden zijn waargenomen door de andere neonatologen van haar vakgroep. Verweerster heeft tegen dit onderdeel van de vordering ook geen specifiek verweer gevoerd, ook niet in

verband met de deeltijdaanstelling van deze eiseres. Verweerster kan zich ook in dit opzicht niet met succes beroepen op de procedurevoorschriften die haar rvb in 2006 heeft uitgevaardigd (zie onder 2.7). Eisers hebben aangetoond dat zij bij herhaling de aandacht van de rvb hebben gevraagd voor de in hun ogen ten onrechte uitblijvende waarnemingsvergoeding. Zij hebben dit – opnieuw en onder meer – gedaan in hun brief van 2 juli 2007 aan de rvb, waarin ook de waarneming gedurende de hier bedoelde periode van zwangerschap is opgenomen.

- 4.9 Ook de vordering van eisers met betrekking tot de periode van 1 januari tot medio mei 2008 (zie onder 2.10) is toewijsbaar. Niet in geschil is dat eisers in deze periode van ongeveer 4,5 maanden extra werkzaamheden hebben verricht door het vertrek van hun collega dr. J.. Ook ten aanzien van deze waarneming is van belang dat eisers gedurende een lange periode tevergeefs hebben gevraagd om een vergoeding op basis van artikel 3.3.6 AMS. Met vertraging heeft de rvb hierover op 21 december 2007 met eisers overlegd. Onderwerp van gesprek was toen, in algemene zin, de toepassing van de regeling voor de waarnemingstoelage. In dat overleg heeft de vertegenwoordiger van de rvb – naar uit het door de rvb opgemaakte verslag van dit overleg blijkt – meegedeeld dat hij *“onder de kerstboom de uitspraak van de arbitragecommissie over een eerder geschil over waarnemingsvergoeding nog eens zal lezen”*. Hij heeft vervolgens met een brief van 16 april 2008 een standpunt van de rvb kenbaar gemaakt. In deze brief is ook melding gemaakt van het gegeven dat eisers er toen niet in slaagden *“de vacature-J. te vervullen”*. Tegen de achtergrond van dit een en ander kan verweerster zich thans niet op *procedurele* gronden onttrekken aan uitbetaling van de vergoeding ook over de hier bedoelde periode van 4,5 maanden.
- 4.10 Bij dit alles is, voor zover nodig, tevens van belang dat eisers hebben aangetoond dat is voldaan aan de in artikel 3.3.6 lid 2 van de AMS neergelegde eis dat het gaat om werkzaamheden buiten de arbeidsduur van gemiddeld 45 uur per week (of, voor de in deeltijd werkzame eiseres sub 5, een evenredig deel van dit aantal uren).
- 4.11 Eisers hebben aldus – gezamenlijk – aanspraak op een waarnemingsvergoeding als bedoeld in artikel 3.3.6 AMS, berekend over $(6,4 + 3,2 + 4,5 =) 14,1$ maanden. Hun hoofdvordering is in zoverre toewijsbaar, met inachtneming van hetgeen hierna, onder 4.12 en 4.13, is vermeld.
- 4.12 Verweerster heeft, in haar zienswijze onverplicht, aan eisers een gratificatie van € 75.000,-- toegekend als compensatie voor de extra werkzaamheden die niet door de waarnemingstoelage zijn vergoed. Dit bedrag is voor hen gereserveerd, maar – in afwachting van de uitkomst van deze procedure – nog niet uitbetaald. Het Scheidsgerecht gaat er in de navolgende beslissing van uit dat dit bedrag metterdaad zal worden uitgekeerd. Daarom wordt het aan eisers toekomende bedrag op de hierna te vermelden wijze verminderd met deze som van € 75.000,--.
- 4.13 Eisers gaan uit van een vergoeding (overeenkomstig lid 4 van artikel 3.3.6 AMS) van een bedrag van € 10.240,-- per maand. Dit is het thans geldende maximumsalaris zoals in deze bepaling bedoeld, maar dit maximum was in de hier relevante eerdere perioden lager. Toewijsbaar is telkens een vergoeding die is afgeleid van het maximumsalaris dat in de desbetreffende periode gold. Dit leidt tot de hierna te vermelden voorziening op dit punt.

- 4.14 De aan eisers verschuldigde bedragen dienen te worden vermeerderd met de wettelijke rente, zoals gevorderd. In geschil is of eisers daarnaast aanspraak kunnen maken op de wettelijke verhoging als bedoeld in artikel 7:625 BW. Het Scheidsgerecht is van oordeel dat het gelijk hier aan de zijde van eisers is. De waarnemingstoeslag is te beschouwen als loon in de zin van dat artikel. Het gegeven dat deze toeslag, blijkens lid 6 van artikel 3.3.6 AMS, niet meetelt voor de opbouw van het pensioen, is niet beslissend. Het wettelijke loonbegrip omvat ook gratificaties en andere vergoedingen die, zoals deze vergoedingen, in direct verband staan met de in loondienst verrichte werkzaamheden. Het Scheidsgerecht acht in de omstandigheden van dit geval een verhoging met 5%, berekend over het totale bedrag van de toelagen, billijk. Hierbij is rekening gehouden met het gegeven dat het niet om vertraging in de uitbetaling van het vaste salaris gaat, maar om vertraging in de betaling van een toelage.
- 4.15 Ten aanzien van de kosten van deze procedure wordt als volgt beslist. De kosten van het Scheidsgerecht komen ten laste van verweerster, nu zij voor het grootste deel in het ongelijk is gesteld. Er zijn termen om verweerster tevens te veroordelen in een tegemoetkoming, van de hierna te vermelden omvang, in de kosten van rechtsbijstand van eisers.

5. De beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale vonnis:

- 5.1 Verweerster wordt veroordeeld om aan eisers gezamenlijk te betalen, als waarnemingstoeslag op basis van artikel 3.3.6 van de AMS:
- a. een vergoeding gelijk aan het maximumsalaris als bedoeld in lid 4 van dat artikel, berekend over de onder 4.4 bedoelde periode van 6,4 maanden in 2006;
 - b. een zelfde vergoeding, berekend over de onder 2.9 bedoelde periode van 3,2 maanden in 2007;
 - c. een zelfde vergoeding, berekend over de onder 2.10 bedoelde periode van 4,5 maanden in 2008,
- te *vermeerderen* met (i) de wettelijke rente over de onderscheiden vergoedingen, telkens berekend vanaf het einde van de desbetreffende periode tot het tijdstip van de voldoening, en (ii) een bedrag gelijk aan 5% van het totaal van de vergoedingen als bedoeld onder a-c,
- en te *verminderen* met de som van € 75.000,--.
- 5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 5.884,--, komen ten laste van verweerster. Verweerster wordt veroordeeld tot betaling aan eisers van dit bedrag alsmede van een bedrag van € 3.000,-- als tegemoetkoming in de kosten van hun rechtsbijstand.
- 5.3 Het meer of anders verzochte wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en is op 5 juli 2011 aan de gemachtigden van partijen verzonden.